Година VII. София, септември - октомври 1935 год. Книга 9—10 (69—70)

ИЛЮСТРАЦИЯ ИНДЕНЬ

Редакторъ: ХРИСТО ШАЛДЕВЪ

Редакция и администрация: ул. „Лавеле , № 16, телеф. 19-32

Годишенъ абонаментъ за Царството — 120 лв., за Европа—200 лв., за Америка — 2 долара. Отдѣленъ брой 15 лв.

Списанието е одобрено отъ Министерството на Народн. Просвѣщение съ окржжно № 40,358 отъ 28 XI. 1933 г. и отъ Дирекцията на Обновата

Десеть заповѣди на Паисий Хилендарски

„Въ началѣ бѣ слово“. . .

Великъ е българскиятъ народъ, прекаралъ цѣлия си животъ въ най-тежки борби, израстналъ въ непрестанни войни, селянинъ и войникъ въ мирно време, безстрашенъ и упоритъ боецъ въ време на брань. Но бѣше време, когато той, подъ хомота на двойно робство, бѣ на прага на изчезването. И все пакъ той не загина, защото по Божия воля стана чудо.

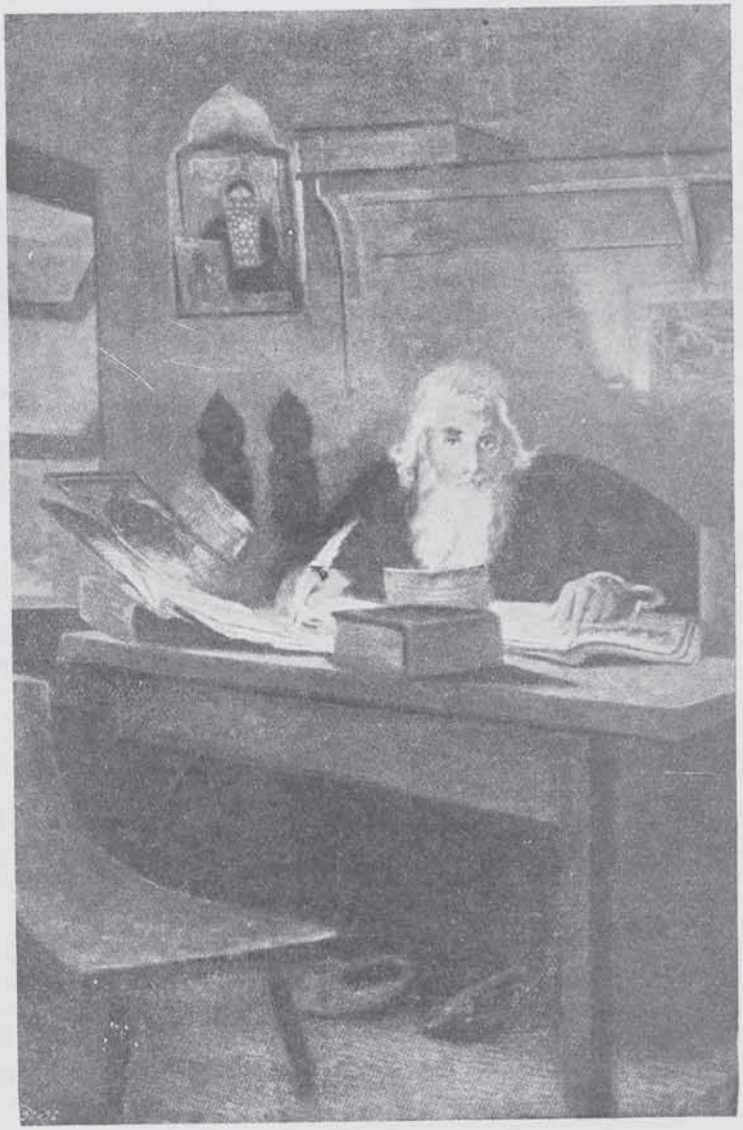

Отецъ Паисий.

Въ момента, когато българскитѣ врагове се готвѣха да нанесатъ последния ударъ, когато българското име бѣ заглъхнола — неизвестно дори и въ Русия — отъ самитѣ недра на народа израстна **великиятъ български водачъ**, който изведе българитѣ на пѫтя на националния възходъ.

Много е писано за **духовния баща на третото българско царство,** който прекара съединителната черта между миналото и бѫдещето на българския народъ и раздуха загасващия огънь на народното съзнание и самоуповаие.

И колкото повече време минава — време на тежки борби и разочарования — образътъ на **Отца Паисия** расте все повече на българския небосклонъ.

Паисий Хилендарски е български апостолъ и български светия. Вдъхновенъ отъ най-дълбока вѣра въ Бога, той възведе охуленото и смазано българско население въ единъ богоизбранъ народъ, благословенъ да върви нагоре. По Божия милость той създаде своя проникновенъ национализъмъ. който възроди и спаси народа ни. И Паисий самъ е най-голѣмото българско упование. Следъ него, никой българинъ не би могълъ да се съмнява въ бѫдещето на България.

Паисиевата непоколебима вѣра и твърдо родолюбие е най-голѣмото всебългарско упование, защото народъ, който ражда такъвъ **великанъ**, наистина е пръвъ на Балканския полуостровъ, създалъ първата истинска Държава, първата самобитна култура, дошълъ пръвъ до опредѣлено съзнание. Паисий е български пръвоучитель и великъ примѣръ за всички — отъ най високия сановникъ до последния колибарь. Съ никакви думи не може да се изрази заслужената възхвала на този, който възвеличи народа си и, като му показа миналото, посочи му съ пророческа ржка бѫдащето.

Новата българска държава се роди въ деня, когато Паисий Хилендарски поднесе на своя възлюбленъ народъ **евангелието на националното възраждане.**

Като чествуваме Хилендареца, ние отдаваме своята най-дълбока почить на единъ **баща на отечеството**, създатель на оня национализъмъ, безъ който никой народъ нито може, нито има смисъль да сѫществува.

Паисиевата история е *Божа воля, „жива вода“.*

Великияъ водачъ създаде една сѫщинска българска религия, проста, категорична и винаги спасителна. Който я притежава въ сърцето си, никога нѣма да изпадне въ униние и ще преодолѣе всички нещастия. Като истинска молитва, нейнитѣ слова иматъ чудодейна сила. Тѣ изведоха нашия народъ отъ полусмърть къмъ животъ. И тѣ ще съпровождатъ България въ нейния понататъшенъ възходъ. Ако искаме да преодолѣемъ всички превратности на сѫдбата и да изпълнимъ мисията си на надодъ, ние трѣбва да внедримъ въ сърдцето си завѣститѣ на Паисия, да се проникнемъ отъ неговото упование и отъ неговото непоколебимо родолюбие. Да не оставяме

9. Не се колебай да развѣнчаешъ недостойнитѣ си водачи.

10. Спомняй си за великитѣ български Царе. Тѣ сѫ били юначни и покровителствувани отъ Бога Прекланяй се предъ тѣхнитѣ дѣла.

* * *

Честуването на Паисия днесь, когато преживяваме решителни и може-би сѫдбоностни моменти, ще бѫде истински пълно само тогава, когато се отзовемъ всецѣло на неговия патетиченъ зовъ. Ние трѣбва да потърсимъ въ душата си оная дълбока

Дамянъ Груевъ съ Мише Развигоровъ, Атанасъ Бабата и тѣхни другари четници.

съмнение да ни разяжда. Да възприемемъ абсолютно догмитѣ на неговия мистиченъ национализъмъ. Велика е тѣхната повеля:

1. Вѣрвай въ Бога. Отъ него иде всѣко благо на земята и покровителството на България.

2. Чети историята на своя народъ, за да го опознаешъ и се поучишъ.

3. Просвещавай се и знай, че ти си създалъ първата елавянска писменность и култура.

4. Не забравяй своя родъ и езикъ.

5. Почитай своето, отричай чуждото, за да се самозапазишъ. **За тебе твоя народъ е първи на земята**. Съседитѣ по-долу отъ тебе сѫ били и ти по-горе отъ тѣхъ си билъ и ще бѫдешъ.

6. Възпитавай и укрепявай духа си, за да бранишъ свободата си и духовната си независимость.

7. Обичай родната си земя, привържи се къмъ нея и къмъ домътъ си.

8. Управлявай себе си и Държавата си разумно и по гласъ Божий.

вѣра въ Бога, безъ която Отецъ Паисий не би могълъ да напише своята история. Трѣбва да постигнемъ онова реално чувство за *Вѣчното* и *Преходното*, безъ което Паисиевата *„Поема за България и Българския народъ“* не би могла да бѫде евангелие на истински национализъмъ. Трѣбва да запомнимъ, че нашитѣ дѣла иматъ стойность само въ Вѣчното, защото ние ще минемъ, както сѫ минали нашитѣ дѣди и прадѣди, а трѣбва да оставимъ нѣщо на тия, които ще идватъ следъ насъ, презъ вѣковетѣ. Ние сме премного наклонни да забравяме простата истина, че животътъ на поколѣнията е краткотраенъ и нищоженъ, *а нацията е многовѣчна и велика*, защото е духовна сѫщность, която не се изчерпва въ малкитѣ възможности на едно поколѣние. Тогава никога нѣма да ставаме жертва на малодушие и себеотрицание — *нѣмаме право* да се поддаваме на преходни злощастия, защото творимъ не само днешно, а и вѣчно, творимъ, осѫществяваме своя народъ въ вѣковетѣ.

Честуването на Паисия би било само една церемония, ако не изпълнимъ свято *неговитѣ заповѣди*, ако не служимъ дѣйно на неговата национална религия. *Първи* сме били и трѣбва да работимъ да бѫдемъ *първи*.

Възхвалявайки великия Хилендарецъ, нека се запитаме, кога Той ще бѫде доволенъ отъ насъ?

— Когато, безъ да се боимъ отъ книжни обвинения въ „шовинизъмъ", безъ да се поддаваме на неразумно самоунижение и модно днесъ за наивницитѣ миролюбие, се проникнемъ отъ твърда вѣра въ стойностьта и силитѣ на народа си;

— Когато търсимъ бѫдещето си въ упование само на собственитѣ си сили и не се поддаваме на прелъщенията и разколебанието;

— *Когато възприемемъ като догма*, че нашия народъ е пръвъ отъ всички на балкана и заработимъ да извоюваме това, което заслужава;

— Накѫсо, когато възприемемъ вѣрното тълкуване на Паисиевото евангелие, както го направи нашиятъ Народенъ поетъ:

„И кога му викатъ: „Българино!" бѣсно, Той да се гордѣе съ това име честно!"

Тогава ще разберемъ, че нищо не сме изгубили въ нагледъ безполезнитѣ ни борби. Защото сме направили гигантски усилия и въпреки временнитѣ несполуки, сложили сме истинската основа на бѫдащата ни сѫдба!

Поклонъ предъ тебъ, *Велики водачо на българския народъ*. Ще се стараемъ да те следваме достойно съ вѣра и упование!

София, Кръстовдень, 1935 г.

Инженеръ Хр. Станишевъ